זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם

טיפול עשרת אלפים או יותר

שבוע שמתחיל כמו שתיארתי כאן, צריך גם להימשך איכשהו בפינוקים. אחרת חמישה ימים מחרבנים את כל השבוע.

מה עושים? מתפנקים! מחליטים למשל, שערב אחד אחרי שמשכיבים את הילדים ב־8, עושים יום טיפול עצמי. כדאי לעשות את זה בערב שבו מכבי תל־אביב משחקת נגד איזה אלופה אירופית, והמישחק משודר בטלוויזיה־תנו. ככה ברור שלא יהיו שום הפרעות מצד הבעל. קונים לו 200 גרם גרעינים לבנים, 100 גרם בוטנים, שתי פחיות בירה ושוכחים שיש בכלל בעל.

מעבירים לחדר־האמבטיה מאפרה, סיגריות, ספר טוב או כמה עיתונים, טרנזיסטור, תנור־חימום, קנקן מיץ או כוסית ורמוט עם קרח. כשכל הכבודה הזאת מונחת על שולחן קטן קרוב לאמבטיה או על הקרש הסגור של האסלה, מתחילים להזרים את המים החמים עם הקצף הריחני.

מתפשטים לאט לאט — הכל צריך להיעשות לאט. לא ממהרים בזמן הפינוק, מורחים על הראש תערובת של חלמון ביצה מעורבב עם מיץ מחצי לימון וכפית שמן זית. מערבבים את התערובות על השיער בעזרת שתי הידיים ועל כל העיסה שנוצרה חובשים כובע פלסטיק, כזה שמשתמשים בו כשעושים מיקלחת. לאט לאט מתיישבים בתוך המים החמים עם הקצף, מתפרסים באלגנטיות לכל אורך האמבטיה, לוקחים את הספר ביד אחת, את הכוס ביד השניה ואת הסיגריה ביד השלישית. ביד הרביעית אפשר תמיד לפתוח את הברז ולהוסיף קצת מים חמים.

ככה שוכבים איזה שעה במים. אחר־כך מניחים את הספר והסיגריה ומורחים על הפנים את הלהיט החדש של טיפוח היופי, שקוראים לו מסכת בוץ קוויקארג'יל. אומרים שהוא אלוף בלנקות ולסהר את הליכלוך והתאים המתים מהעור, ובאותה הזדמנות גם מחזיר לו את רכותו וזוהרו. כל זה ב־15 דקות לעור רגיל ו־20 דקות לעור שמן וב־183 שקל לבינצנת שמספיקה לעשרה טיפולים. אני סירבתי להצטלם במצב הבוץ, אבל השגתי לכם תמונה של בחורה נחמדה שלא סירבה.

עוד 15 דקות באמבטיה ואז, בעוד הפנים מזכירים את מובוטו ססה סה־קו, יוצאים מהמים, עוטים חלוק־רחצה, ניגשים לראי, מקבלים הלם ומתחילים לנקות את הבוץ עם מטלית רכה ולחה. מורחים על הפנים המחודשים קצת קרם לחות וניגשים לחלק ב' של המבצע.

מייבשים טוב את הרגליים, שניראות כמו רגלי דינוזאור אחרי השעה באמבטיה, גוזרים את הציפורניים, משפשפים את העור המת בעזרת פומיית נירוסטה מיוחדת, שוטפים את כף־הרגל במים מאוד קרים בשביל זרימת דם טובה, מנגבים ומורחים על הרגל מגה נדיבה של קרם־ידיים.

זהו, גמרנו עם הרגליים. ביניתיים הגועל נפש על הראש עשה עבודה טובה. חופפים את השערות ופשוט לא מאמינים כמה הן מבריקות. בזמן ייבוש השער, הבעל בא בדרך כלל לראות אם לא טבעתן. אפשר מייד לנצל אותו להכין לך כוס קפה. בעל, כידוע, זה יצור לשימוש חוזר. עכשיו אפשר לחזור לסלון, לבושים בכותנות־לילה וחלוק חם, אפשר להספיק לראות עוד סוף של סרט. לפני שהולכים לישון צריך להתפלל שהמחר לא יהיה יותר גרוע מהיום.

פטנט מאילת

קרה לכם כבר שדיברתם עם מישהו בטלפון וכל הזמן שמעתם פי־פי־פי־ברר־ברר־ברר ועוד מיני קולות משונים ש־מעצבנים את האוזן עיצבונים גדולים? לי זה קורה כל הזמן. ומה עושים? מקללים את מישרד־התיקשורת, אומרים המון מילים גסות, סותמים את האוזן השניה ואומרים „טוב, אני אצלצל אחר־כך שוב."

השבוע דיברתי בטלפון עם מנחם זיל־ברמן, הידוע בכינויו „הבוהמה של אי־לת" וכרגיל הוא לא שמע אותי ואני לא שמעתי אותו. וכשאמרתי לו שיש כל מיני קולות על הקו ואני לא יכולה לשמוע אותו, הוא אמר: „תיכף אני מסדר את זה," ותוך שניה נפסקו כל הרעשים ושמעתי אותו חמש־חמש.

הסתבר שכל מה שצריך לעשות, זה תוך כדי השיחה לחייג את הסיפרה 0. אחר־כך ניסיתי את זה עוד הרבה פע־מים. לא תמיד זה מצליח, אבל גם חמי־שים אחוזי הצלחה זו הצלחה, במיוחד שזה לא עולה כסף ואתם גם מרגישים שדפקתם את מישרד־התיקשורת. הנה, אפילו לאנשים מאילת יש רעיונות טובים.

מתנה

ושוב רעיון למתנה לאנשים שיש להם הכל. סימניה לספר עשוייה מנחושת, כסף או אפילו מזהב. האמת היא שכבר ראי־תי את זה כמה פעמים בחלונות־ראווה של חנויות לתכשיטים, ותמיד חשבתי שזה איזה מחזיק עניבות משונה. הסתבר

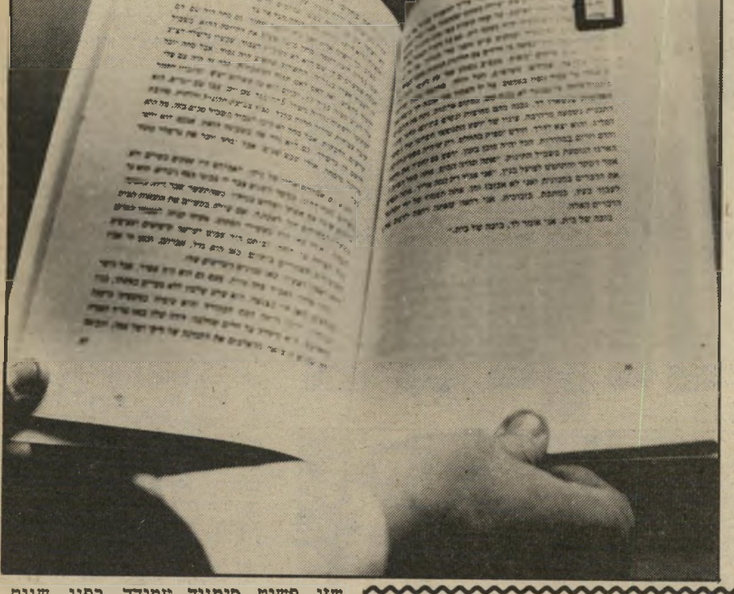

שזו פשוט סימניה עמידה בפני שנים.

בחו"ל מוכרים את זה עשוי מנחושת או מפליז, מודבק לכרטיס־ברכה וזה עו־לה 2 לירות סטרלינג. בארץ זה עדיין נחשב משהו מאוד מיוחד וזה עולה יותר, החל מ־200 שקל עשוי מכסף, ועד אני לא רוצה להגיד כמה, עשוי מזהב.

אם יש לו יום־הולדת החודש — גמר־תן עם כאב־הראש.

צה"ל קורא לי, מותק

זה שנים שאני חושבת שבצה"ל יש אפליה קשה מאוד לטובת הגברים. אני, כידוע, שירתתי בצבא, עשיתי לפחות 50% ממה שאמרו לי, הגעתי לדרגת רב"ט ובסוף אפילו החזרתי את המדים במצב טוב. הם — השילטונות — מהיום שיצאתי משער הבסיס כאזרח פשוט, שכ־חו ממני לגמרי. לא צווי־קריאה רגילים, לא צווי 8, לא מילואים, לא מילחמות. כלום.

מילא, בהתחלה זה לא הפריע לי, אבל אחר־כך, כשהגיעו הבעלים וגולדו היל־דים, התחלתי להתגעגע פה ושם למס־טינג, לטרמפים, לחופשות ולגימלים.

אני רואה את בעלי חוזר מתיבת־דואר עם צו־קריאה ביד, ממלמל משהו כמו „עד איזה גיל הם יקראו לי יז" ובשיש־חה גדולה אורז את ערימת החקי המונ־חת בתחתית הארון, מנשק את כולנו בחדווה פרידה ויוצא לשבוע־שבועיים של מנוחה (לפחות נפשית). ופתאום אני מוצאת את עצמי מקנאה בו. גם אני רו־צה קצת מילואים, בלי בעל, בלי ילדים, בלי בעיות של יום־יום.

ככה עוברים עלי החיים וצה"ל לא קורא לי. מי שכן קורא לי זה גלי צה"ל — שיברך אותם האלהים — שהחליטו לעשות תוכנית סאטירית בשם יתוש ב־ראש וקראו לי.

כל חודש מתכנס הצוות של יתוש בראש באיזה מלון בתל־אביב, שותה קצת סנגריה ומנסה להצחיק את החיי־לים. עד כאן הכל בסדר, אבל שום דבר לא מרגש.

הנה, מצלצלת אלי מפיקת־התוכנית בתיה שושני, ומודיעה לי שההקלטה ה־באה תיערך במלון אביה סונסטה לפני חיילים המשרתים באזור. הנה הגיע הצו־קריאה שלי. הנה המילואים הראשונים שלי. יש דין ויש צדק.

עוזבים את תל־אביב הקרה והגשו־מה, מטיסים אותנו במטוס צבאי ענקי (שניראה לגמרי לא גמור מבפנים. המו־ני אוטים יוצאים לו מכל המקומות וקופ־סות שחורות תלויות לו על הקירות) ו־מגיעים לאילת. שמש של אוגוסט בתל־אביב מקדמת אותנו. המון מעלות חום. מסיעים אותנו למלון סונסטה (צה"ל דואג לך, מותק) הגברים גרים שניים בחדר. בחדר 630 עם נוף לים־סוף ועק־בה, אני שוהה בבדידותי המזהירה.

ארוחת־צהריים מלכותית במסעדה סי־נית, מגוחת אחרי־הצהריים, קפה ועוגה בשעה 6 בלובי של המלון. ההוספה לפני החיילים נמשכת עד 12 בלילה (עבודה, עבודה) וב־2 לפנות בוקר אני שוכבת לי באמבטיה של חדר 630, ומרימה כוס מיץ תפוזים לחיי צה"ל ומה שהוא עושה בשבילי. בבוקר משכימים אותי בטל־פון עם „בוקר טוב" סימפטי. אריחת־הבוקר מוגשת בחדר־אוכל מוקף זכוכית. אני אוכלת כמויות עצומות של דג מלוח, לחמניות בחמאה, ולמישמע צעקות ה־„אמא" אני מחייכת לי חיוך מאושר — לא התכוונו אלי. לא ניגבתי את הפה לאף אחד, לא צעקתי „אתה שופך את השוקו". בכל מרחב שלמה, אף ילד לא היה שלי.

אחר־כך התפלגנו כל החבורה על ה־יאכטה החדשה של רמי נלסון, וכמעט עברנו את הגבול לירדן, מה שנקרא ב־ז'רגון הצבאי „כמעט חיממנו את הגיז־רה." עוד ארוחת־צהריים נפלאה במקום ששמו בית השרימפס ושוב מסוס צבאי, הפעם לכיוון הגיזרה המרכזית — תל־אביב.

במסוס, בדרך הביתה, חשבתי לעצמי: כמה עשרות פעמים היה כבר בעלי ב־מילואים ואף פעם לא סיפר לי את האמת. אני לא יודעת למה קיבלתי צל"ש, בסך הכל רציתי להיעדר מהבית בשלום.

המכה השלישית

תסלחו לי שבשבוע הכינמת הישראלי לא התייחסתי לנושא בכלל. פשוט אין לי כבר כוח. כל ערב בין 7 ו־8 אני עסוקה בפלייית כינים וביצי כינים. משני הראשים הבלונדיים של ילדיי הנחמ־דים.

על שולחן־העזר לנושא הכינמת מונ־חים מסרקים שונים ומשונים, שמפו, סב־ריי, מגורה 300 ואט, מיספריים בגדי־לים שונים, על הפטיפון מסתובב לו ה־תקליט הרלוונטי יפתח המלוכלך ואנחנו שלושתנו ממציאים בדיחות על כינים ועל ביצים ומדברים על האפשרות ש־שעת הכינים תימשך, כנראה, עד ליום ניוסם לצבא. שם, בבסיס קליטה ומיון, יגלחו להם את הראשים וחסל סדר כינ־מת.

לאנשים שיש להם רק בנות, כלומר אלה שגם צה"ל לא יעזור להם בעניין, המשיכו לגבור! ואם יגעתם ומצאתם — תאמינו.

אגב, יש מסרק שהוא מכשיר כמעט־פלא והוא מיובא מאנגליה. עולה יותר מ־200 שקל, ובעזרתו אפשר להיפטר לפחות מ־30 אחוז מהביצים. בהצלחה.

דניאלה שמי